

Одлука којом се смјењује господин Дејан Милетић са функције шефа Секретаријата Републике Српске за Секретаријат Владе Републике Српске за односе са ИСТУ

Користећи се овлашћењима која су Високом представнику дата у члану V Анекса 10. (Споразум о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора) Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини, према којем је Високи представник коначни ауторитет у земљи у погледу тумачења горе наведеног Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора; и посебно узевши у обзир члан II 1. (д) истог Споразума према којем Високи представник “помаже, када оцијени да је то неопходно, у рјешавању свих проблема који се појаве у вези са имплементацијом цивилног дијела Мировног уговора”;

Позивајући се на став XI.2 Закључака Конференције за имплементацију мира одржане у Бону 9. и 10. децембра 1997. године, у којем је Савјет за имплементацију мира поздравио намјеру Високог представника да искористи свој коначни ауторитет у земљи у вези са тумачењем Споразума о имплементацији цивилног дијела Мировног уговора, како би помогао у изналажењу рјешења за проблеме у складу са горе наведеним “доношењем обавезујућих одлука, када оцијени да је то неопходно”, о одређеним питањима, укључујући и (према тачки (ц) става XI.2) “мјере којима се обезбјеђује имплементација Мировног споразума на цијелом подручју Босне и Херцеговине и њених ентитета” које могу укључивати мјере против лица која врше јавне функције;

Констатујући да је у ставу X. 4 Анекса Декларације Савјета за имплементацију мира сачињеној у Мадриду 16. децембра 1998. године наведено да Савјет потврђује како се челницима којима Високи представник забрани обављање јавних функција “може такође забранити да се до даљег кандидују на изборима и да обављају било коју другу изборну или именовану функцију и заузимају функцију у политичкој странци”;

Водећи рачуна о томе да трагични масакр које се десио у Сребреници у јулу мјесецу 1995. године и данас има одјека;

Признајући легитимну потребу породица жртава из Сребренице да сазнају детаље о судбини њихових вољених и мјестима коначног смираја;

Присјећајући се да је у Одлуци од 7. марта 2003. године Дом за људска права Босне и Херцеговине захтијевао од Владе Републике Српске да објави све информације које посједује везано за жртве и мјеста њиховог вјечног почивалишта, да проведе истрагу о догађајима у Сребреници те да Фондацији Сребреница–Поточари спомен обиљежје и мезарје обезбједи 2 милиона конвертибилних марака;

Присјећајући се да је, као одговор на Одлуку Дома, Влада Републике Српске израдила извјештај којим признаје величину масакра у Сребреници, апсолутну потребу да родбина добије информације о судбини њихових вољених те о мјестима њиховог вјечног почивалишта и нужности детаљне истраге Републике Српске о том масакру;

Присјећајући се даље да је у наведеном Извјештају такође формулисан и план за успоставу независне комисије за провођење истраге;

Констатујући да је Република Српска, преко предсједника Чавића, преузела обавезу пред амбасадором Ричардом Проспером, нерезидентним амбасадором САД-а за ратне злочине, у октобру 2003. године, да у потпуности сарађује у расвјетљавању догађаја везаних за масакр у интересу човјечанства и политичке

и кривичне одговорности;

Потврђујући да је ово само први корак у дугом процесу националног помирења усмјерен ка доличном завршетку овог жалосног поглавља историје Босне и Херцеговине;

Присјећајући се да је 15. октобра 2003. године Високи представник изјавио да би комисија која ће се успоставити у сврху истраге о масакру у Сребреници требала завршити свој рад у наредних шест мјесеци;

Констатујући са жаљењем да Комисију за истрагу о догађајима у и око Сребренице у периоду између 10. и 19. јула 1995. године (“Комисија”) Влада Републике Српске није, у ствари, успоставила до 15. децембра 2003. године;

Констатујући да је Комисија имала задатак, уз пуна овлаштења, да предузме све истражне радње и друге мјере у циљу утврђивања пуне истине о догађајима у и око Сребренице у периоду између 10. и 19. јула 1995. године те да допринесе трајном миру и изградњи повјерења у Босни и Херцеговини, дјелујући на транспарентан и одговоран начин;

Присјећајући се даље да је у писму упућеном предсједнику Чавићу и премијеру Микеревићу, 19. децембра 2003. године, Високи представник нагласио важност рада Комисије и подршку коју она ужива од стране Међународног кривичног суда за бившу Југославију (“Међународни суд”);

Присјећајући се даље да је у наведеном писму Високи представник поново нагласио да је НАТО на самиту у Истамбулу 2004. године, разматрајући питање да ли је БиХ испунила услове за Партнерство за мир, идентификовао сарадњу са Међународним судом, посебно од стране органа власти Републике Српске, као кључни захтјев који БиХ мора испунити уколико ће се Босна и Херцеговина разматрати за чланство у Партнерству за мир те да је НАТО већ истакао да сматра да је рад Комисије важан чинилац у доношењу ове одлуке;

Констатујући да је у наведеном писму Високи представник изјавио да би било какав покушај појединих функционера, без обзира на њихов положај, опструирања рада Комисије представљао кршење закона те би био приписан надлежном министру;

Присјећајући се да је 1. јануара 2004. године Одлуком о успостави Комисије, Влада Републике Српске наложила Министарству правде, Министарству унутрашњих послова, Министарству одбране, Обавјештајно-безбједоносној служби, Генералштабу Војске и Секретаријату за сарадњу са Међународним судом да “обезбједи своју пуну подршку раду Комисије”;

Примивши прелиминарни извјештај Комисије, датиран 14. април 2004. год. (“Извјештај”);

Озбиљно узнемирен јер садржај Извјештаја представља каталог опструктивног понашања од стране одређених функционера Републике Српске, чија је опструкција суштински онемогућила Комисију да обави задатак прикупљања кључних информација;

Увјерен да таква опструкција представља срамотну увреду сјећању на мртве и потпуно непоштовање бола живих;

Увјерен такође да та опструкција представља грубо кршење Општег оквирног споразума за мир у Босни и Херцеговини и потпуно игнорисање обећања која је Република Српска дала међународној заједници;

Узимајући у обзир и имајући у на уму све горе наведено, Високи представник доноси слиједећу:

ОДЛУКУ

Којом се смјењује господин Дејан Милетић са функције шефа Секретаријата Републике Српске за Секретаријат Владе Републике Српске за односе са Међународним кривичним судом за ратне злочине у Хагу и истраживање ратних злочина,

те му се забрањује обављање сваке службене, изборне или именоване јавне функције, као и кандидовање на изборима и обављање функције у

политичким странкама, уколико или све дотле док га Високи представник накнадном одлуком евентуално изричито не овласти да исте обавља. Одмах му престају сва права на накнаде односно привилегије или статус која произилазе из наведене функције.

Ова одлука ступа на снагу одмах и неће захтијевати предузимање додатних процедуралних мјера. Господин Милетић мора одмах да напусти своју канцеларију.

Ова одлука објављује се одмах у “Службеном гласнику Републике Српске”.

РАЗЛОЗИ ЗА СМЈЕЊИВАЊЕ

Господин Милетић обавља функцију шефа Секретаријата Владе Републике Српске за односе са Међународним кривичним судом за ратне злочине у Хагу и истраживање ратних злочина (у даљем тексту: “Секретаријат”). С обзиром на трагични историјат Босне и Херцеговине током 1990-их година, ова служба је од посебно осјетљивог и кључног значаја. Вршиоцу ове функције повјерена је одговорност да предано износи на свјетлост дана догађаје и чињенице у вези са смрћу и насилним третманом хиљада људи током ратног периода. Приликом прихватања ове обавезе, овај званичник преузима фидуцијарну дужност према оном сегменту становништва које је на непосредан односно посредан начин погођено почињеним ратним злочинима. Он такође испуњава значајне обавезе у име Републике Српске које се односе на међународне обавезе Босне и Херцеговине. Успјешно извршење његових задатака од суштинског је значаја за интерграцију Босне и Херцеговине у Евро-атлантске организације.

Из извјештаја је у потпуности јасно да се господин Милетић оглушио о извршавање својих дужности. Штавише, из Извјештаја се намеће могући закључак да се Секретаријат којим је он предсједавао ангажовао на помућивању и опструкцији, због чега је Комисији онемогућено да ефикасно испуњава свој мандат.

Према овом Извјештају, Секретаријат је Комисији предочио само 2047 страна докумената (један ЦД), од којих су се само два документа односила на предмет истраге. У извјештају је обзнањено да је овај Секретаријат примио отприлике 45 ЦД-ова од Међународног суда који су садржавали скоро 100.000 докумената. С обзиром на то, у Извјештају се закључује да је Секретаријат био активно ангажован на прикривању документације, с обзиром на само неколицину неважних документа које је произвео.

Господин Милетић није вршио активан надзор над радом Секретаријата и није обављао своје функције на начин на који се то очекује од лица које обавља такву функцију, посебно у области која је од таквог значаја и степена осјетљивости као што је то истрага масакра у Сребреници.

Принципи правилног управљања и организациона одговорност, посебно у овом случају, од суштинског су значаја за процес имплементације мира и за обезбјеђење потпуног поштивања међународних обавеза Босне и Херцеговине. Понашањем господина Милетића они су угрожени и могу се поново успоставити само његовим хитним смјењивањем са функције.

Сарајево, 16. априла 2004.

Педи Ешдаун

Високи представник